

[Christmas Møller.]

Vej — jeg tror, det vil være teknisk muligt, men det kan vi tale om i Udvalget —, ad hvilken man kunde komme de paagældende yderligere til Hjælp derigennem, at Prisen blev sat netop til de Priser, der findes i Forslaget.

Med Hensyn til Enkeltheder i Forslaget skal jeg gøre to Bemærkninger. Jeg for mit Vedkommende ønsker, at der i Kornnævnet kommer en Repræsentant for industrielle Interesser, og jeg forstod, at det var et Spørgsmaal, vi kunde tale nærmere om, og hvis man fra anden Side har Ønsker om at faa, hvad man kunde kalde særlige Forbrugerinteresser repræsenteret, forstaar jeg den Betragtning, der ligger bag, men det Spørgsmaal kan naturligvis drøftes i Udvalget.

Yderligere vil jeg gerne sige, at der maaske kan blive Spørgsmaal at drøfte vedrørende Afgifter for industrielle Virksomheders Raavarer, som maa udlignes ved den Afgift, der her iværksættes, men alt det er Detailspørgsmaal, som bedre drøftes i et Udvalg.

Hvis jeg saa videre skal se paa Forslaget eller rettere Indstillingen, saa er Forholdet jo dette — og det er ikke en Meddelelse, som kommer fra Udvalget, men det er en Meddelelse, som har staaet i samtlige Landets Blade, og man har maaske Lov til at sige, at i denne Periode har den socialdemokratiske Provinspresse været ganske overordentlig ferm —, at man vidste, at Spørgsmaalet om Obligationerne og Forbudet mod Udstedelse af 4½ og 5 pCt.'s Obligationer vilde man have med, saaledes at samtlige Partier kunde være Lodtagere deri, men dette er gledet ud. Indenrigsministeren har naturligvis sin Ret efter Loven af December 1933, men jeg vil alligevel gerne have Lov til at nævne dette Bortfald.

Endvidere vil jeg med Hensyn til Renteniveauet nævne Bestemmelsen i Indstillingen om, at uden Begrundelse i Foranstaltninger truffet af Regeringen, Rigsdagen eller Nationalbanken kan Renten ikke forhøjes ud over det Niveau, som man var kommet til efter 15. Juli, og som man vel kan sige, at Banker og Sparekasser i al Almindelighed vilde være blevet staaende paa. Naar Nationalbanken er taget med, er Begrundelsen herfor selvfølgelig den, at sker der Ændring i Diskontoen, maa Ændring i Renten ogsaa kunne ske, derom kan der slet ikke herske Tvivl. Vi har jo ogsaa i Dag til Morgen faaet en Hilsen i et af Regeringsbladene med Hensyn til den

økonomiske Politik her i Landet, idet „Politiken“ meddeler — saa vidt jeg har set ene af alle Blade —, at nu skal Byggeriet bremses, idet der er truffet Overenskomst mellem Nationalbanken og Hovedbankerne om, at der foreløbig ikke skal ydes Laan til Byggeri; Valutasituationen maa afklares, før Byggeriet kan fortsættes frit. Det var den Slags, man i gamle Dage lavede ved Hjælp af Diskontoforhøjelse. Denne Bestemmelse af Nationalbanken og Bankerne kan vel ikke komme Handelsministeren som Bankkommissær overraskende og kan vel i det hele ikke komme Ministeriet overraskende — ellers kan de jo bare tage et Møde i den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe og spørge en Landstingsmand om, hvordan det forholder sig. Det skete er jo et Udtryk for, at hele Regeringens økonomiske Politik er ude i en betydelig Krise.

Jeg skal senere gøre nogle Bemærkninger om den almindelige økonomiske Politik i Landet, saaledes som vi opfatter den, og her kun sige, at disse Bestemmelser om Renten er jo blevet angrebet med den Udtalelse, at nu var man igen kommet ind i en Rentelovgivning; heroverfor maa jeg have Lov til at sige, at den Baggrund, der arbejdedes paa, var, at det større og det mindre Landbrug var enige i Overenskomsten af 11. Januar 1933, den Overenskomst, som, kan man sige, førte til det store Kriseforlig paa den sidste Dag i Januar Maaned 1933 — der er slet ingen Tvivl om, at en Landstingsmand, der hedder Hauch, vil sige, at det var saaledes, og der er slet ikke nogen Tvivl om, at en Mand, der hedder Holdgaard, og som gerne vil være Landstingsmand igen, vil sige det samme. I denne Overenskomst blev der sagt: 2½ à 3 pCt., og der har endvidere fra Venstres Side i Landstinget foreligget Ændringsforslag om Loft over Udlaansrenten.

Under disse Vilkaar, saaledes som de økonomiske Forhold er, ønsker vi at sige til Bankerne og Sparekasserne, at vi helst vil undgaa Lovgivning paa dette Omraade, men saa maa I ogsaa forstaa, at I skal indrette jer efter Vilkaarene, saaledes som de nu engang er her i Landet, og det vil sige, at I ikke maa udnytte en fri Situation. Paa samme Maade som jeg for mit Vedkommende gerne vil sige, at de, der ønsker Erhvervsfrihed her i Landet, de, der ønsker, at Erhvervslivet skal kunne arbejde med saa faa Restriktioner som muligt, de maa ogsaa forstaa, at man ikke til sidste Hvid bør udnytte Forhøjelsen af Rugprisen ved Forhøjelse af Rugbrødspriserne, hvis dette ikke er strengt nødvendigt.